

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 30. března 2021 v senátu složeném z předsedy JUDr. Vladimíra Stiboříka a soudců Mgr. Vandy Činkové a JUDr. Ivo Skoupého odvolání obžalovaného [REDACTED] narozeného [REDACTED] v [REDACTED], podané proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 8. ledna 2020 sp. zn. 64 T 12/2019 a rozhodl

t a k t o :

Podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr.ř. se k odvolání obžalovaného [REDACTED] napadený rozsudek z r u š u j e ve výroku o trestu a způsobu jeho výkonu, a podle § 259 odst. 3 tr.ř. se znovu rozhoduje t a k t o :

obžalovaný

[REDACTED] narozený [REDACTED] v [REDACTED] [REDACTED]

se odsuzuje

podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 58 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **3 (tři) let**.

Podle § 84, § 85 odst. 1 tr. zákoníku za podmínek § 81 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu **podmínčně odkládá** na zkušební dobu v trvání **5 (pět) roků** a zároveň se nad obžalovaným **vyslovuje dohled** v rozsahu stanoveném trestním zákoníkem.

Podle § 85 odst. 2 tr. zákoníku se obžalovanému **ukládá**, aby podle svých sil odčinil nemajetkovou újmu, kterou trestným činem poškozené způsobil.

Jinak zůstává napadený rozsudek nedotčen.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 8. ledna 2020 sp. zn. 64 T 12/2019 byl obžalovaný [REDACTED] uznán vinným zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku a odsouzen byl podle § 185 odst. 3 tr.

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED]

zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání pěti let. Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl obžalovaný pro výkon uloženého trestu zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. bylo obžalovanému uloženo zaplatit na náhradě nemajetkové újmy poškozené [REDAKCE] nar. [REDAKCE], částku [REDAKCE] Kč, přičemž poškozená byla podle § 229 odst. 2 tr. ř. odkázána se zbytkem nároku na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Skutek, jehož se měl obžalovaný [REDAKCE] dopustit, měl spočívat v tom, že v přesně nezjištěné době od [REDAKCE] 2018 do [REDAKCE] 2019 na gauči v [REDAKCE] pokoji v místě svého tehdejšího bydliště v domě čp. [REDAKCE] na ulici [REDAKCE] v [REDAKCE] za účelem vlastního sexuálního uspokojení, v souvislosti s ošetřením ekzému, který měla poškozená – jeho [REDAKCE] nar. [REDAKCE], jejíž věk znal – na zádech, nejméně ve čtyřech případech při obkročném zasednutí nahé poškozené, která ležela na břiše, se svým penisem třel o její zadek a anální otvor a opakovaně svůj penis částečně zasunul do jejího análního otvoru, přičemž uvedeného jednání se dopouštěl přesto, že poškozená zřetelně projevovala nesouhlas s tímto jeho jednáním a vykřikovala bolestí.
3. K odvolání obžalovaného [REDAKCE] Vrchní soud v Praze rozsudkem z 26. května 2020 shora citovaný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích – podle § 258 odst. 1 písm. b), písm. d) tr. ř. zrušil a podle § 259 odst. 3 písm. a) tr. ř. znovu rozhodl tak, že ze skutkové věty odstranil tu část, v níž bylo uvedeno, že se obžalovaný uvedeného jednání dopouštěl přesto, že poškozená zřetelně projevovala nesouhlas s tímto jednáním a vykřikovala bolestí, a jednání obžalovaného pak právně posoudil jako trestný čin pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku a obžalovanému uložil podle § 187 odst. 2 tr. zákoníku trest odnětí svobody v trvání tří let, jehož výkon mu podle § 84 a § 85 odst. 1 tr. zákoníku za podmínek § 81 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložil na zkušební lhůtu v trvání pěti roků a zároveň nad obžalovaným vyslovil dohled v rozsahu stanoveném trestním zákoníkem a podle § 85 odst. 2 tr. zákoníku mu uložil, aby podle svých sil ve lhůtě podmíněného odkladu uhradil nemajetkovou újmu, kterou trestným činem poškozené způsobil. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. pak byl obžalovaný povinen zaplatit na náhradě nemajetkové újmy poškozené nezletilé [REDAKCE] částku [REDAKCE] Kč s tím, že podle § 229 odst. 2 tr. ř. byla poškozená se zbytkem svých nároků na náhradu nemajetkové újmy odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.
4. K dovolání Nejvyššího státního zástupce pak Nejvyšší soud rozhodl tak, že podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil rozsudek Vrchního soudu v Praze z 26. 5. 2020 sp. zn. 10 To 15/2020 v celém rozsahu, podle § 265k odst. 2 tr.ř. zrušil také další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a podle § 265l odst. 1 tr. ř. Vrchnímu soudu v Praze přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.
5. Ve svém rozhodnutí Nejvyšší soud odvolacímu soudu vytkl, že pozměnil skutkový stav zjištěný předtím správně soudem I. stupně, aniž by provedl jakékoliv doplnění dokazování ve vztahu k vypuštěným skutečnostem, čímž bylo zásadně přehodnoceno skutkové zjištění nalézacího soudu. Nejvyšší soud se pak zcela ztotožnil se závěry nalézacího soudu a konstatoval, že závěr odvolacího soudu o nedostatku zavinění ve vztahu k trestnému činu znásilnění neodpovídá stabilizovaným skutkovým zjištěním. Obžalovaný se totiž zjišťovaných sexuálních praktik, tedy análního sexu na poškozené, dopustil v průběhu zhruba tří měsíců opakovaně, a to nejméně ve čtyřech případech. S ohledem na polohu, v níž se poškozená nacházela, jejich významný věkový

rozdíl, odlišné fyzické dispozice a zejména blízký vztah mezi oběma vyplývající ze skutečnosti, že obžalovaný byl [REDAKCE] poškozené, je zcela přirozené, že intenzita odporu, který nezletilá projevila, byla nižší, než by se v podobném případě očekávalo od dospělého jedince. Přesto však poškozená svůj nesouhlas se sexuálními praktikami obžalovaného projevila, a to pokaždé, když k nim došlo. Nejvyšší soud následně vyslovil závazný právní názor, že jednání obžalovaného mělo být právně posouzeno jako dokonaný zvláště závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku.

6. Vrchní soud v Praze opakovaně přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost těch oddělitelných výroků, proti nimž bylo podáno původní odvolání obžalovaného, i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a shledal následující skutečnosti.
7. Co se týče námitek obžalovaného do výroku o vině a právním posouzení skutku, tyto s odkazem na shora uvedený závazný právní názor Nejvyššího soudu neshledal odvolací soud právně relevantními, a výrok o vině, včetně všech skutkových zjištění a právního posouzení skutku ponechal v platnosti dle rozhodnutí krajského soudu.
8. Svě původní odvolání pak obžalovaný u veřejného zasedání Vrchního soudu v Praze doplnil o skutečnosti týkající se jeho osoby, a to ve snaze o dosažení mírnějšího potrestání, než které mu bylo uloženo projednávaným rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice. Tuto část odvolání pak shledal odvolací soud částečně důvodnou.
9. Doplněným dokazováním před rozhodnutím odvolacího soudu, které bylo posléze zrušeno Nejvyšším soudem, bylo zjištěno, že obžalovaný je osobou, která dosud nebyla soudně řešena a negativní poznatky nebyly zjištěny ani z evidence přestupků. Obžalovaný je ženatý, se svou manželkou se starají o dvě nezletilé děti – [REDAKCE] a [REDAKCE]. Jeho hodnocení z místa bydliště bylo podtrženo dopisem faráře farní obce v místě bydliště obžalovaného [REDAKCE] [REDAKCE], který zdůraznil pozitivní vliv otce na výchovu nezletilých dětí. Oddávající úředník obce [REDAKCE] zhodnotil péči obžalovaného o rodinu jako velmi dobrou. Oba rodiče se o děti vzorně starají, manželství je spořádané, se smyslem pro službu a pomoc druhým. Obžalovaný je spolehlivý, nekonfliktní, citlivý ke své ženě a milující své děti, které jsou s ním spokojené a šťastné. Za zmínku stojí rovněž dopis, který napsal obžalovaný otci poškozené a v němž v plné míře přiznal svou vinu na vzniklé situaci, omluvil se všem členům rodiny a zejména poškozené a rodina tyto omluvy akceptovala a i nadále obžalovaného podporuje, což je výrazně znatelné z aktivit manželky obžalovaného – tedy [REDAKCE] nezletilé poškozené.
10. Za této situace odvolací soud shledal podmínky ustanovení § 58 odst. 1 tr. zákoníku pro mimořádné snížení trestu odnětí svobody, neboť má za to, že jednání obžalovaného vůči poškozené, byť společensky velmi škodlivé a zavrženíhodné, bylo pouhým jednorázovým vybočením obžalovaného z jinak řádného života, a s ohledem na jeho současné osobní a rodinné poměry by použití trestní sazby ustanovení, kterým byl uznán vinným, bylo pro něj nepřiměřeně přísným a současně byl učiněn závěr, že s ohledem na výše uvedené skutečnosti, zvýrazněné ještě i délkou doby, která od spáchání skutku proběhla a po kterou byl obžalovaný ohrožen velmi vysokou trestní sazbou odnětí svobody a s ohledem na vztah obžalovaného k vlastnímu jednání a účinné snaze o nápravu zejména rodinných vztahů lze dosáhnout účelu trestu a nápravy obžalovaného sníženým trestem odnětí svobody pod dolní hranicí zákonné trestní sazby a nespojeným s omezením osobní svobody.

11. Podle čl. 3 odst. 1 státem ratifikované Úmluvy o právech dítěte obecné soudy při ukládání trestu odnětí svobody rodiči pečujícímu o nezletilé dítě musí k nejlepšímu zájmu dítěte přihlížet a přiznat mu náležitou váhu, přičemž zejména se hodnotí míra péče obžalovaného o dítě (dětí) a míra faktické závislosti dítěte na obžalovaném, zejména s ohledem na věk event. zvláštní potřeby dítěte. S přihlédnutím ke shora citovaným prohlášením faráře obecní fary a místního oddávajícího úředníka, jakož i po zhodnocení celkového přístupu obžalovaného k vlastní trestné činnosti, byl shledán důvod ustanovení § 58 odst. 1 tr. zákoníku spočívající v poměrech pachatele, které více než v jiných případech otevírají cestu k tzv. restorativnímu pojetí justičního rozhodování (podrobněji v předchozím rozhodnutí vrchního soudu), které preferuje práci s obětí trestné činnosti včetně náhrady vzniklé nemajetkové újmy před ryze represivním trestáním provinivších se jedinců.
12. Proto bylo po zrušení výroku o trestu z napadeného rozsudku znovu rozhodováno a obžalovanému byl uložen podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku za použití ustanovení § 58 odst. 1 tr. zákoníku trest odnětí svobody pod dolní hranicí zákonné trestní sazby na dobu tří let . S přihlédnutím k ne příliš výrazné intenzitě jednání obžalovaného, ale zejména proto, že se odvolací soud domnívá, že i trest nespojený s přímým odnětím svobody může u obžalovaného [REDAKCE] vyloučit další recidivu v páčání trestné činnosti podobného charakteru, byl mu výkon uloženého trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání pěti roků, přičemž podmínky tohoto trestu byly obžalovanému zpřísněny současným uložením dohledu v rozsahu stanoveném v § 84 tr. zákoníku a jako zvláštní povinnost pak bylo obžalovanému podle § 85 odst. 2 tr. zákoníku uloženo, aby podle svých sil odčinil nemajetkovou újmu, kterou trestným činem poškozené způsobil.
13. Výroky o zaplacení nemajetkové újmy poškozené ve výši [REDAKCE] Kč, jakož i její odkázání se zbytkem nároku na náhradu nemajetkové újmy (§ 228 odst. 1, § 229 odst. 2 tr.ř.) byly shledány správnými a zákonnými, a byly proto ponechány v rozsahu uznaném přezkoumávaným rozsudkem bez ingerence odvolacího soudu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** další řádný opravný prostředek přípustný.

Za splnění podmínek § 265a a § 265b trestního řádu však lze proti němu podat dovolání, a to ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky. Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch odsouzeného, a dále odsouzenému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Odsouzený tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání odsouzeného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 trestního řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) - l) trestního řádu nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch odsouzeného. Rozsah, v němž je

rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Dle § 8b odst. 2 tr. řádu nikdo nesmí v souvislosti s trestným činem spáchaným na poškozeném jakýmkoli způsobem zveřejnit informace umožňující zjištění totožnosti poškozeného, který je osobou mladší 18 let nebo vůči němuž byl spáchán trestný čin vraždy (§ 140 trestního zákoníku), zabití (§ 141 trestního zákoníku), některý z trestných činů, kterým byla způsobena těžká újma na zdraví, trestný čin ohrožení pohlavní nemocí (§ 155 trestního zákoníku), některý z trestných činů proti těhotenství ženy (§ 159 až 162 trestního zákoníku), trestný čin obchodování s lidmi (§ 168 trestního zákoníku), **některý z trestných činů proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti** (§ 185 až 193 trestního zákoníku), trestný čin opuštění dítěte nebo svěřené osoby (§ 195 trestního zákoníku), týrání svěřené osoby (§ 198 trestního zákoníku), týrání osoby žijící ve společném obydlí (§ 199 trestního zákoníku), únosu dítěte a osoby stížené duševní poruchou (§ 200 trestního zákoníku) nebo nebezpečného pronásledování (§ 354 trestního zákoníku).

Dle § 8b odst. 3 tr. řádu zveřejnění obrazových snímků, obrazových a zvukových záznamů nebo jiných informací o průběhu hlavního líčení nebo veřejného zasedání, které by umožnily zjištění totožnosti poškozeného uvedeného v odstavci 2, je zakázáno.

Dle § 8b odst. 4 tr. řádu pravomocný rozsudek nesmí být zveřejněn ve veřejných sdělovacích prostředcích s uvedením jména, popřípadě jmen, příjmení a bydliště poškozeného uvedeného v odstavci 2.

Praha 30. března 2021

JUDr. Vladimír S t i b o ř í k, v. r.
předseda senátu